

Lidércfény

amatőr kulturális folyóirat

www.szentesinfo.hu/lidercfeny

II. évfolyam, 2. szám, 2008. február

Sci-Fi

Fantasy

Szépirodalom

Versek

Novellák

Zenerovat

Könyvajánló

Ehavi számunk alkotói:

**Kira, Lord Faustus, ImiRamone, Kósza,
Aethra Cervarius, WToma, Anonymus Chynewa, Tim Shaw,
Fuvallat, Túri András, Jimmy Cartwright**

Köszöntő

Kedves olvasók!

Ha betekintünk a Lidércfény AKF szerkesztőségébe, az a benyomásunk támadhat, hogy itt élet van, itt munka folyik, kéremszépen.

Ennek megfelelően egy kis kiruccanással kezdjük az ehavi számot, körülnézve a Naprendszerben, s eltöprengve Gagarin legendáján egy alternatív könyvismertető keretein belül. Majd egy röpke pillanatra visszatérünk a Földre, hogy egy meglepő fordulat után a kozmikus mélységek terrorját ízleljük meg, vajon finom-e? A következő történet ismét beteg, csak másként.

Egy hirtelen irány- és dimenzióváltással egy nagyképpű és vicces tolvaj történetét ismerhetjük meg. Ezután a halál utáni élet problémáját feszegetjük. Ez természetesen komoly szellemi kihívást jelent, szó se róla.

Néhány rövid, ámde velős vers következik lovagokról, élvezetről és ragyogásról, majd visszatérünk a rideg „valóságba”. Egy fondorlatos és agyafúrt főrang szomorú elbeszélése tárul elénk, melyet kellően kiegészít a hajnali esőben ücsörgő majomember hatalomvágya.

Egy nagyszerű huzárvágással ismét visszatérünk a Földre, azonban még mindig a múlt árnyai kísértenek. Zenerovatunk a '80-as évekből egy elvetemült csipetcsapat zenei munkásságának kezdeteit dokumentálja, szubjektív szűrőn át.

Végül megtudhatjuk, hogyan lehetünk gazdagok pénz nélkül, s hogyan uralkodnak el az emberiség felett a mosógépek.

Jimmy Cartwright, Kapitány, Túri András

Helyreigazítás

Előző számunk tartalomjegyzékében sajnos elírtuk egyik alkotónk nevét. **„A gyűrűmért jöttem” írója helyesen Fuvallat**, nem pedig Fényhozó. A hibáért ezúton is elnézést kérünk!

IMPRESSZUM:

Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
II. évfolyam. 2. szám, 2008. február

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin
Megjelenik minden hónap közepén.

Borító: Nagy Olívia (Livi)

Felelős és tördelőszerkesztő:

Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány),

Olasz szerkesztő: Túri András (András)

Grafikai munkatársak: Bognár Attila (WhiteRaven),
Scholtz Róbert (Sigynnae)

E-mail: lidercfeny@szentesinfo.hu

Internet: www.szentesinfo.hu/lidercfeny

Nyomdai munka: SZVSZ Kft. nyomdaüzeme
6600 Szentés, Petőfi u. 1.

Tartalom

SA-FI

Zarándoklat Gagarin sírjához /Túri András/	3.
Akít jelentéktelennek hittem /WToma/	5.
Értés a mélylúrból /Túri András/	6.
Beteg a Bolygó /Imi Ramone/	8.

FANTASY

A bestia /Anonymus Chynewa/	8.
Odaát /Jimmy Cartwright/	9.
Szellemi kihívás /Tim Shaw/	10.
Ragyogás /Lord Faustus/	10.
Évezzi! /Imi Ramone/	10.
A Fekete Lovas /Kira/	11.
Don Quijote /Kósa/	11.
Háborúk és csalódások /Aethra Cervarius/	12.
Hajnali eső /Kósa/	13.
Monkey Man /Imi Ramone/	13.

ZENEROVAT

HIRAX, avagy: hácé nyújorkból /Túri András/	14.
---	-----

SZÉPIRODALOM

Pérez nélkül gazdagon /Fuvallat/	16.
--	-----

KÖNYVAJÁNLÓ

Stanislaw Lem: Mosógépragédia /Túri András/	16.
---	-----

Jegyzet

Kapitány

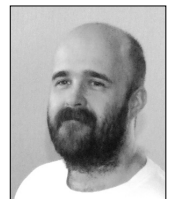
Az utóbbi néhány hétben gyermekkorom egyik kedvenc sci-fi sorozatát, az Alfa holdbázist néztem minden este a Filmmúzeum adásában. Először csak érdeklődésképpen ültem le a TV elé (nem vártam túl sokat a filmtől, lévén már több, mint 30 éves), másodszorra a „csak megnézek még egy részt” érzés vezérelt, azután pedig - bár nem vagyok sorozatfüggő - egyszerűen nem tudtam kihagyni egyetlen adást sem, de az első évadról sajnós így is lemaradtam.

A sorozat 1975 és 1977 között készült, eredeti angol címe Space 1999, Magyarországon 1977-ben vetítették először. A cím jól mutatja az űrkutatással kapcsolatos korabeli bizakodó hangulatot. Ehhez képest az emberiség 1972 óta arra sem volt képes, hogy ismét eljusson a Holdra, nemhogy bázist létesítsen rajta.

A történet szerint a Holdon épült bázis egy masszív nukleáris robbanás során elszakadt a Földtől, és kisodródott az űrbe, persze teljes légénységével együtt. A sorozat az űrbeli viszonyosságokat meséli el. A főbb szereplők: John Koenig parancsnok, aki legyőzhetetlen, mindent személyesen intéz, majd évtizedekkel később az X-aktákban tűnik fel, mint Dr. Alvin Kurtzweil. A bázis orvosa Dr. Helena Russell, aki szorgalmasan vezeti a holdbázis történetét. Köztük van az ausztrál pilóta, Alan Carter, aki csak néha lép fel agresszíven. A tudományos tiszt pedig Maya, az alakváltó, aki nem a Földről érkezett, a keresztségben a rövidke Katherina Freiin Schell von Bauschlott nevet kapta, és az édesanyja magyar származású (a magyarok mindenhol ott vannak). Az egyik részben még Darth Vader is feltűnik, mint egy legyőzhetetlen güli szemű robot.

A kivitelezésen látszik, hogy 70-es évekbeli sorozatot látunk. Az idegen lények mind humanoidok (így nincs szükség költséges trükkökre), szőrösök és güli szeműek, de gyakran még így is féltelmesek. Az idegenekkel általában könnyű felvenni a kapcsolatot, ugyanis tudnak magyarul, így nincs gond a kommunikációval. Csak az a baj, hogy az emberiség vesztére törnek. Persze tudjuk, hogy a végén Koenig parancsnok mindig győz, de azért ugyanúgy végigizguljuk a filmet, mint három évtizeddel ezelőtt.

Ajánlott oldal: <http://alfaholdbázis.hu/>

Zarándoklat Gagarin sírjához

Az olvasómat mindenhová magammal szoktam vinni, még a legizgalmasabb konferenciára is. Úgy vagyok ezzel, hogy az ördög nem alszik, és bármikor adódhat valami érdekes. Legutóbb igazi csemegére bukkantam, amikor M.M. Redivivus professzor, a Földön beszerezhetetlen könyvecskéjére bukkantam a Ganymedes-en. Ráadásul nem is egyre, hanem mindjárt ötre! Mind megvettem! Az árus láthatóan nem volt tisztában vele, hogy a könyv a Földön abszolút hiánycikk, sőt örült, hogy a bolond turista, akinek nézhetett, megszabadítja az elfekvő készletétől. Persze nem mindet magamnak vásároltam, az ilyesmi remek ajándék a földi ismerőseimnek, akik nem tudják beszerezni. Így esett, hogy a Jupiter és a Szaturnusz vonalon, az ekliptika síkján kívüli, unalmas útszakaszon olvastam el a prof könyvét.

M.M. Redivivus professzor a hidegháborús űrverseny történész tudósa. Számtalan tanulmánya jelent már meg az amerikai Hold-, a szovjet Vénusz-, és a balvégzetű kínai Jupiter-expedíciókról. Hatalmas összefoglaló monográfiája, „Az űrverseny első szakasza 1943-1973-ig” című, mára megkerülhetetlen alapmű. Mindenki forrásmunkának használja. Tehát a szerző kétségtelenül nemzetközi szaktekintély. Ezúttal könnyedebb hangot üt meg. Ezen kis könyve tulajdonképpen egy szubjektív útleírás, ami egyben a Naprendszer felderítésének jelen állapotáról is ad keresztmetszetet. A hős síremléke szinte sokszor csak ürügynek tűnik, hogy az odautazás közbeni tapasztalatait és az ezekről eszébe jutó anekdotákat közreadja. Ezeknek sokszor Gagarin is hőse. Útikönyve így élvezetes sztorigyűjtemény, a tudós megfigyeléseivel tarkítva. Még ételrecepteket is ad. Egészen különleges rész ez, melyben azt elemzi, hogyan változik egy-egy étel elkészítésének módja a Földtől való távolság függvényében. Mélyenszántó pszichológiai elemzést ad arról, hogy Mars vonalán túl hogyan kerülnek az ételkészítés műveletébe érdekes, különös, olykor megmagyarázhatatlan elemek. Elbeszéli, hogyan keverednek az adott finomsághoz egyáltalán nem illő hozzávalók a nagybolygók övében. Felsorol, példákat ad, összehasonlít. Rendkívül érdekes nyomon követni, hogy a Földön viszonylag egyszerű ételek, rituálészerű köritéssel, miként válnak a Szaturnusz vonalán valami egészen mássá. Úgy tűnik itt a profnak egy titkos szenvedélye lepleződik le, mivel eléggé elragadja a hév egy útikönyvhöz képest. Itt éri az első meglepetés az olvasót, mikor rájön, hogy a derék tudós behatóan tanulmányozza a kozmikus konyha sajátosságait. E fejezet egy külön világ, szinte már tudományos cikk arról a témáról. Természetesen Gagarin kedvenc ételeit is megemlíti. Sőt összeveti, hogy a Hős idejében és a jelenben hogyan készülnek. Elmeséli, ahogy az egyiket maga is elkészítette, mégpedig úgy, ahogyan az Gagarin idején volt szokás. Az olyan egyszerű ételek, mint a tojásrántotta, a lecsó, vagy a paprikás krumpli a nagy

bolygók vonzásában teljesen megváltoznak. Szellemesen ahhoz hasonlítja ezt, mintha egy idegen értelmes lény próbálná elkészíteni ezeket, a saját, nem éppen földi impressziói alapján. Az meg már egyenesen groteszk kissé, amikor hosszan értekezik a tejberizsről, ami a Jupiter körzetében már egyáltalán nem az. Átalakul valami zselés, pudingszerű látványos dologgá, amit az ott élők nagyon szeretnek. Itt humorizál is anekdotázva, bár ez a rész talán szikárabb, mint szeretné. A humoros esetek mellett drámákat is elmesél. Példának okáért megosztja velünk egy olyan kutatási eredményét, amely őt idézve „...szubjektív volta miatt jó színdarab vagy novella téma lenne, ám tudományos szempontból súlytalan.” A sztori valóban izgalmas: egyes szám első személyben egy beszámoló a Nagy Keresésről. Mint köztudomású, az akció az aszteroida-övezetben zajlott. Egy kereskedelmi vontató jelentésével kezdődött, akik energiatakarékossági okokból szabálytalan pályán haladtak, és belerepültek egy Naprendszeren kívüli aszteroidarajba. A raj keresztülzáguldott a Naprendszeren, pont az aszteroida-övezetnél. A vontató legénysége a rajban egy idegen űrhajó roncsát vélte látni. Az amerikai és a szovjet kormány hatalmas erővel kutatta át a jelzett zónát. Bár a kutatás elhúzódott, nem találtak semmit. Miközben egymással versengtek, kis híján kitört egy kozmikus háború a két nagyhatalom között, a Földön pedig soha nem látott méretű diplomáciai jegyzékváltás folyt. De ez már politikatörténet. A mesélő új, fura adalékokkal szolgál erről a máig is szinte tabunak számító esetről. Az illető már meghalt, és egy azóta felszámolt katonai bázison szolgált. A beszámoló valóban kiváló alapanyaga lehetne egy melodrámának. Redivivus prof. nem túloz. Kifejezi örömét, hogy a szakirodalomban publikálhatatlan történetet végre itt közzéteheti.

A könyv: A Pionír emlékezete, nem véletlenül kapta ezt a címet. Útja során bármerre is jár, mindig Gagarin jár a fejében, és ezt be is vallja. A Hős korában is meglévő helyeket különös részletességgel taglalja, szinte helyszíni szemlét tart, mi minden volt meg akkor, mi változott meg. Na és persze szinte mindenütt találkozik valamilyen formában a Hőssel. Gagarin neve fogalom, ha egy gyermeket megkérdezzük, kapásból tudja a választ. Lelkesen darálja, hogy ő volt az első ember, aki a Vénusz talajára lépett. Nagy az esély rá, hogy a gyerek, az állítólagos első űrutazásáról nem is hallott. Emerről viszont nagyon is. És valóban. A Vénuszt, mely maga a vad és tiltott paradicsom, neki köszönhetjük. Az ő példamutató helytállása és katonás bátorsága mentette meg az első szovjet Vénusz-expedíciót a tragikus végtől. Az ő hősiességének köszönhető, hogy a szovjetek nem adták fel, hanem új küldetésbe fogtak, ami teljes siker lett. Mégpedig Gagarin parancsnokságával. A mostani állapot, amit szigorú nemzetközi egyezmények védenek, is az ő műve. Ennek az oka az, hogy oda nem mehet akárki. Tudományos fokozat híján sem tábornokok, sem elnökök, de még államfők sem. Gagarin nagy tetteinek a hozadéka az is, hogy a mai gyerekek ejtették a Föld

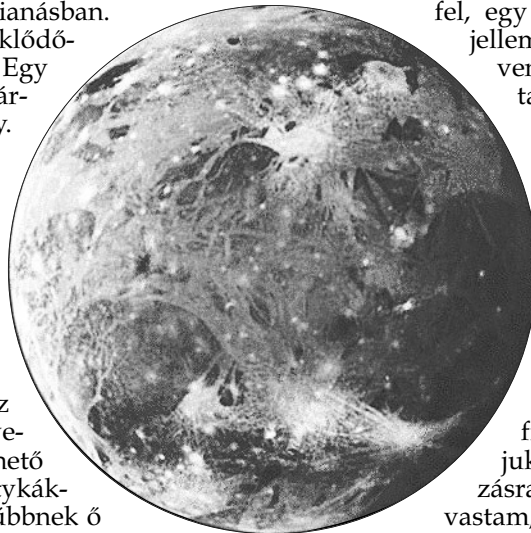

őskorát, benne a dinoszauruszokkal. Helyettük a Vénusz jelenét favorizálják. A BBC csodálatos, ott forgatott filmjeit nézve, ezen nincs is mit csodálkozni. Mint ahogy azon se, hogy a paleontológia és geológia kettévált, és vannak a Vénusszal összehasonlító szakágai. Na és persze az összes biológia szakos egyetemista a Vénuszról álmodik. Gagarin neve összefonódott a Vénusszal. Azt már szinte csak a történészek tarják számon, hogy a Szovjetunió összeomlása előtt az utolsó főtítkár bevallotta az „első ember az űrben” propaganda csalását, a Katyn-i mézszárlással együtt. Az is ekkor tudta meg a világ, hogy Gagarin beugró volt egy másik, hősi halált halt pilóta helyett. Gagarint a Vénusz-expedícióval kárpótolták, ahol igazi hős lett. Gagarin élete nyitott könyv, a halála már rejtélyesebb. Egy marsi homokviharban pusztult el. A Marsra a szovjetek és az amerikaiak egyszerre jutottak el, közösen. Ez a kényszerházasság a nagy közös ellenfél, Kína miatt jött létre. Miközben a két nagyhatalom a Marsra készült, az ázsiai ország távolabbra nézett. A Jupiter holdjára, az Európára érkező kínaiak sokkoltak mindenkit. Ám a kísérlet balul sült el, a teljes személyzet odaveszett egy az Európa felszínét borító jégkérgen keletkező gigászi rianásban.

Gagarin a Marsra csak érdeklődőként, turistáskodva ment. Egy váratlan vihar elsodorta a társaitól. Ez így eléggé sovány. Pedig ennyi volt a hivatalos szovjet közlemény. Évtizedekkel később, már a Szovjetunió széthullása után találták meg a mumiifikálódott holttestét. Ott a Marson temették el, egy régi szovjet mintájú mauzóleumban. A halála persze azonnal megmozgatta az összeesküvés elméletek híveit. Redivivus prof. is érezhető élvezettel csemegézik a pletykákban. Végül is a legvalószínűbbnek ő is, mint sokan mások az „első űrutas” ügyet tartja oknak. Az bizony igaz, hogy akkoriban már sok olyan hang hallatszott, mely megkérdőjelezte az „első ember az űrben” mítoszt. Gagarin nem tudott ezzel a dologgal mit kezdeni, mindig sután válaszolgatott, ha kérdezték. Ez kínossá vált a kommunista pártnak. A váratlan viharért állítólag így nem a Mars a ludas, hanem a KGB. A Hős halálát egy olyan titkos fejlesztésű fegyver okozhatta, amely az egyik őse a mai klímaszabályozásnak. Ezt a „fegyvert” ma már sikerrel alkalmazzák, nem csak a Marson, hanem a Földön is. A szovjet kormány számítása bevált. A Vénusz hősnének tragédiája sok évre elhallgattatta az „első űrutas” körüli kételkedő hangokat.

A tudós a Marson szertartásszerűen végigjárja a Hős utolsó útvonalát. A tájleírások, amikkel az olvasót szinte odavarázsolja arra a világra, inkább egy ihletett költőhöz illenek, mint egy tudóshoz. Nagyon megkapó. A könyv különben a marsi résznél leginkább egy buzgó zarándok áhítatos beszámolója kezd lenni. Időnként kissé nehézkesen dagályossá válik, ahogy egyre közeledik a „szent helyhez”. Elérzékenyülve bevallja, hogy csatlakozni kíván a Gagarin életrajzírók népes tá-

borához. A professzor munkásságát ismerve, egy grandiózus, a hőshöz méltó vastagságú és alaposágú művel fog gyarapodni az életét méltató könyvtár. Nagy sejtelmesen azt is elárulja, hogy van a tarsolyában olyan mozzanat a Hősről, ami újdonság lesz. A könyvecskében ideérve egyre nyilvánvalóbbá válik, hogy a marsi zarándoklat valójában tudományos célú kutakodás volt. A prof. eközben belebotlott valamilyen addig ismeretlen forrásba. Ravaszul csak annyit ír erről, ami felkelti az érdeklődést. Ez már a marketing része. Az utolsó előtti fejezet, a Gagarin emlékmű tetejéről élvezhető marsi panoráma költői tálalása. Itt a prof ismét megvillantja a meglepetés oldalát, amit eddig a könyvecskéig nem ismertünk. A lírai, szinte szentimentális hangulatú, a festő vásznára kívánczó leírások alaposan megfogják az olvasót. Annál nagyobb a meglepetés, amikor a fejezet végén egy szikár, szinte orvosi jelentésszerű beszámolót ad. Gagarin üvegkoporsóban elhelyezett testéről. Redivivus kivételezett személy, hiszen az idelátogatók csupán a védőruhát láthatják. Az van kiállítva. Ő viszont kétségtelenül látta a Hóst is. Az utolsó fejezet rövid. A hazaút egyetlen részét, a Hold-Föld szakaszt villantja fel, egy apró életképben, amelyben jellemző módon egy Gagarin szu-

venír is feltűnik...A könyv okozta benyomásokat összegezve: nem véletlen, hogy a Földön nem lehet kapni. „A pionír emlékezete” egy rövid és kellemes kitérő a nagy tudós munkásságában. Ráadásul új oldaláról mutatkozik be: a könnyed mesélőéről. Az is nyilvánvaló, hogy a könyvecske előkészíti a talajt egy nagy lélegzetű Gagarin monográfiához. Kiváló útitárs, mondjuk egy unalmas Föld-Mars utazásra. En a Mars vonalon túl olvastam, és azt tapasztaltam, hogy ott a nagybolygók hideg világában szinte világít a könyv. Valami melegséget sugároz magából, a belső bolygók, és persze a nap melegét.

Túri András

Magyarázat:

Íme ismét egy kitalált könyvismertető. Ezúttal egy alternatív történelem jövőjéből. Ismét csak STANISLAW LEM nyomában, őt utánozva. Ebben az írásban tiszteltetem Botond Bolics György: Redivivus tüzet kér c. régi science fictionjét, valamint A. Clarke: 2010, második űrodisszeia c. művét, és persze LEM egyik Pirx történetét a: Pirx elbeszélése címűt. Gagarint pedig leemelem a hamis talapatáról, és felteszem egy alternatívra. (Lehetett volna.) Sajnálom azt az embert. Naiv volt, és a rendszer kiszolgálója, de áldozata is egyben. Az állítólagos hőstette, (amiben nem hiszek) bedarálta. Ezt az írást LEM mester mellett „A mi Gagarinunk” c. szovjet propaganda film ihlette, melyet először 2007 őszén láttam. Ez év januárjában pedig sikeresen beszereztem.

A szerző

Akit jelentéktelennek hittem

A nagyvárosok, megalopoliszok egyik velejárója, hogy senki sem ismer senkit. A tömeg egy fura masszaként mozog, szinte keresztülfolyik a városon. Ha netán mégis megismerkedünk valakivel, azt is hajlamosak vagyunk hamar elfelejteni...

Jason egyike volt a legsemmitmondóbb embereknek, akiket valaha ismertem. Középkorú volt (abból a fajtából, akit egész életében középkorúnak gondolnak), se magas, se alacsony, ezen kívül szokásbarna haját rövidre vágatta, és világoskék szemeivel az érdeklődés legcsekélyebb jele nélkül bámult rám, miközben szórakozottan igazgatta egyszínű sötétkék nyakkendőjét. Maga az egész jelenség annyira átlagos volt, hogy azt már szinte furcsának tarthattam volna, ha enyhe idegességen kívül bármit is éreztem volna.

A BSC New York éves bankettjén futottunk össze, a szó szoros értelmében. Mivel a BSC egyike volt a legfontosabb ügyfeleinknek, nem utasíthattam vissza a meghívást, bár nem sok jót vártam az unalmasnak ígérkező estétől. Pontosan az történt, amire számítottam: céltalanul tébláboltam a sok idegen között, átkoztam magamban a percet amikor beléptem az ajtón, és a bejáratot figyelve lestem az angolos távozásra alkalmas pillanatot. Ennek egyenes következményeként éreztem, hogy valakibe beleütközök. Gyorsan bocsánatot kértem, és tovább akartam állni, de ekkor odalépett az egyetlen ember, akit ismertem az egész átkozott teremben, Michael, látható erőfeszítéssel mosolygott és bemutatott minket egymásnak:

- Áh, engedjétek meg, hogy bemutatassak: Jason, ő Tom White osztályvezető; Tom, ez itt pedig - itt lopva a kis kitzőre pillantott, amin mindenkinek szerepelt a keresztnéve - Jason Brgrww, beosztott irodavezető - a mondat vége egy morgós-krárogós dünnnyögésbe fulladt. De még mielőtt megkérdezhettem volna a vezetéknevet, a bemutatónk már odébb is állt. Egy darabig némán bámultuk egymást.

- Bocsánat, de nem értettem jól a nevét - mondtam végül, megtörve a kínos csendet.

- Semmi baj - felelte Jason barátságos mosollyal - Jason Brgrww. - Ugyanazt a furcsa morgást hallatta, mint az előbbi ismerős. Ezek után már nem mertem újra kérdezni. Semmitmondó témákról beszélgettünk, és miután kölcsönösen biztosítottuk egymást az esős időjárás iránt érzett ellenszenvünkről, a helyzet kezdett nagyon kínossá válni. Szerencsére ekkor újból feltűnt Michael, és elvitt, hogy bemutasson a technikai igazgatónak. Ő már sokkal érdekesebb beszélgetőpartnernek bizonyult; öt perc múlva már nem emlékeztem a beosztott irodavezető keresztnévére, újabb tíz perc elteltével pedig úgy elfelejtettem Mr. Jason Brgrww-t, mintha soha nem is ismertem volna.

Másodszor az Ötödik Sugárúton lévő áruházban találkoztunk. Általában nem járok oda, ezért meglepődtem, amikor egy ismerős arcot fedeztem fel a tömegben, de arra, hogy honnan ismerem, nem emlékeztem. A nevére sem. John, vagy talán Jack, valami ilyesmi lehetett, de hát így nem lehet odamenni hozzá - amikor idáig értem a gondolataimmal, ő is észrevett. Egyenesen hozzám lépett és egy szuszra mondta:

- Áh, Tom, jó hogy látlak, hogy vagy, jól, helyes, feleség, gyerekek is, nagyon jó, az a fontos, meg a munka, még szerencse, nekem is, igen, még mindig, de most ne haragudj, igazán, mennem kell, fontos, még találkozunk, persze, viszlát.

Majd átsuhant a pénztár előtt várakozó tömegben, de olyan ügyesen, hogy senkit sem lökött félre, és mire felocsúdtam döbbenetemből, már nem tudtam megkülönböztetni az utcán sodródó többi embertől. Ekkor hirtelen beugrott a neve és a munkahelye: Jason, a BSC beosztott irodavezetője.

Ez az enyhén szólva különös találkozás arra indított, hogy

egy kicsit utána járjak Mr. Hogyishívájknak. Mivel a nevét nem tudtam, nem sokra mehettem a központi adatbázissal. Így aztán egyik reggel besétáltam a BSC irodaházába, és megkérdeztem a portást:

- Jó napot, hol találom Mr. Jason Brgrww-t? - Észrevettem, hogy én is morogni kezdek, ha ki kell mondanom a nevét.

- Bocsánat, kicsodát?

- Hát Mr. Brgrww-t - nyögtem, miközben idegességemben remegni kezdett a gyomrom - Beosztott irodavezető - próbáltam segíteni.

- Áh, Jason... Nem vagyok biztos, lehet hogy ma be se jött, tudja... Arra van az irodája - mutatott bizonytalan mozdulattal a fölépcső fele.

Otthagytam a portást és fölmentem a lépcsőn. Az emeleten aztán minden szembejövőt megkérdeztem, de senki nem szolgált használható információval. Beosztottai nem ismerték, főnökei letagadták, ha voltak egyáltalán, márpedig a foglalkozása arra utalt, hogy vannak. Semmi jele nem volt a jelenlétének és senki sem ismerte, még a HR-menedzser sem.

- De hát ha egyszer itt dolgozik! Hogy lehet ez?! - üvöltöttem magamból kikelve.

- Nem vagyok benne biztos... - motyogta bizonytalanul a személyzeti vezető, és láttam az arcán, hogy tényleg nem biztos.

Délután ötkor, a munkaidő lejártakor úgy álltam a székhez előtt, ahogy reggel kilenckor beléptem: semmivel se lettem okosabb. Nem állt más információ a rendelkezésemre, mint egy név: Jason, és egy semmitmondó foglalkozás. Vajon hány Jason lehet a BSC-nél? Több száz. És New York-ban? Több ezer. Több millió. Több milliárd. Feladtam.

Elhatározásomtól kissé megkönnyebbülve elindultam hazafelé. Nem szálltam buszra, hanem inkább sodródtam a tömeggel, élveztem a kellemes áprilisi időt. Lassan baktattam, nézegettem az irodaházakból kiözönlő fáradt arcú, egyforma embereket.

Egyszer csak valaki a vállamra tette a kezét. Jason volt az. Az arca pontosan ugyanolyan volt, mint amilyennek először láttam, de ez alkalommal határozottan féltém tőle. A szemembe nézett, és azt mondta:

- Legyél őszinte: tudod a nevemet?

- Őszinte leszek - feleltem őszintén - nem tudom.

- Akkor most jól figyelj. A nevem Jason Brgrww. B-R-G-R-W-W. Nem egy hétköznapi név, ugye? - Keserű gúny csendült a hangjában.

Ekkor észrevettem, hogy az emberek nem kerülnek ki minket, hanem egyszerűen átsétálnak rajtunk, mintha ott sem lennénk.

Jason elővett egy pisztolyt a zsebéből és rám emelte.

- De ez tulajdonképpen nem fontos. Egyáltalán nem fontos. - mondta mosolyogva, és lelőtt.

Ahogy a lelkem elhagyta egykori testemet, egyre följebb és följebb emelkedve még láttam, hogy az emberek megtalálták. Valaki megpróbált újraéleszteni, rendőrök érkeztek mindenfelől, rohángászás, sikoltozás, akár egy megriadt csorda. Jason meg csak állt a felfordulás közepén, jobb kezében még mindig ott volt a pisztoly, baljával szórakozottan igazgatta a nyakkendőjét, és közben ironikusan mosolygott. De az emberek átnéztek rajta. Senki nem vette észre. Mintha egyáltalán nem is létezett volna.

WToma

Érintés a mélyútból

...ez itt a kozmikus terror jegének íze, a mélységek krónikája...

Bevezetésként:

Sorsok a kozmikus ellenfényben. A jégvártyán túli létezők bomlott mosolyából kivillanó, fehérén nedvedző szabálytalan jégtűk. Az örült, főtt tojás szemek mohón bámulnak odaátról, az áttetsző, csillogó kéreghez tapadva. Figyelnek. Figyelik a mérhetetlen becsvágy álruháiban elvesző szellemet. Lélektelen emberálcák tülekedése az úr romlott leheletében. Az embertelen szférák diszharmóniáinak sutto-gása. A fonnyadó almában kukacok hemzsegek. Szörnyetegek jócselekedetei, a szentek bünei, szennyáradat. A fölkavarodott, zavaros lötytyben vergődő, riadt és önmagával meghasonlott halraj kétségbeesett cikázása. A mélyből előrobbanó lidérek áldozatai. A visszaemlékezésre képtelen agy rémálom-víziói a csillagok hideg fénye alatt. Rettegő, tétova botorkálás a kapu beteges, sárga fényében, mely a sötétség árnyképe. Borzongó feledés a hajnal jellegtelen sápadtságában.

Az ember álma a hiperúrról: naiv gyermekmese. A hiperúr: a halál, az X-dimenzió, a menny és a pokol. Nincs szükség bonyolult szerkezetre a nagy utazáshoz. Vannak más, egyszerűbb módszerek is. Az egyik módszer: konyhakés markolatig a szívbe... bizony...

Ez az én jégfolyosóm: múltbéli ösvények az alkonyatban. Por száll, tücskök ciripelnek. Száll a kavicsaszteroida, nyomában por fröccsen a légből, becsapódáskor. Álom az alkony hűvösében...

Az ürességben bolyongok, meghaltam...noha látszólag élek. Jövök-megyek, mosolygok, bosszankodom. A groteszk álmok furcsa ösvényeit járom. Lelkem csillogó szilánk, mely fagyottan, pörögve tűnik el a feketeségben. Egyedül maradtam önnön hússal és véremmel. A szellem kívülről figyel a csontokba kapaszkodó húst. Reszket. Fázik a sötét kozmosz mélyén...

1) Bibor fény az örök mélység túloldaláról, valami organikus asszociáció, az életet mímelő, önmagába visszahajló téridő. Valami, ami egyértelműen él, átverekszik magát a túlpartról. Kirsztálybuborékok fényében megvillanva eltűnő csontizmok elmosódó csíkjai a levegőben. A pezsgés megszűnése, elhaló visszhangja halk sóhajként száll. Kilép a falon túli árnyéklabirintusokból.

Lángok és villámok, tüzek lobbannak a szemgolyó mögött. A félembrenlét szilánkokkal teli, süppedős kocsonyáján túl valamit kiköp magából a sötét falak lepleiben tükröződő mélység...

Hang nélkül történt, ahogy rés nyílt a világok közötti feneketlenség fölött átívelő híd kapuján, s csillámló kristályok enyésztek a levegőben, a nedves és drámától terhes szélben. A mélységek után magasságok, áttetsző vízben lebegő, alámerülő különös sziklák nyugtalanító körvonalai. A megtörtént s elmúlt hatalmas teherként nehezedik a helyre és a szemléllőre. A kristályok hópiheként olvadnak.

Az érkező maga mögött hagyva a tucatnyi kinyújtóztatott esetlegest, lépett egyet előre az éji aszfaltbarázdán, a sötét árnyékok légnemű falai közt. Für-

készön megtorpant az örült előtt. Megvillanó tekintetében ismeretlen idők, messzi tartományok visszfénye halványult. -HÓ! - hátrált el az örült, megbotolva az egyik általa kiirtottban. Az érkező megsejmelte a körülötte heverő holttesteket, és megszólalt: - Hol? - Hangja kissé reszelős volt a térugrás múlt sokkjától. - He zsidbadt a meglepetés. - Mikor? - szólalt meg ismét az érkező. Az örült kezében kés villogott a szórt fényben. A fém csillogása közepette vér csordogált. Az aszályos föld mohón nyeldekelt e fekete patakokat. Az érkező közben döntött, újabb kérdést intézett a tanácstalan szörnyeteghez:

- Milyen aforizmatikus tevékenységet tudsz felhozni mentségedre? - kérdezte az éjszakai sikátorok rémét, majd szemem lőtte a legkedvesebb Parabelumával. Vér és agyszövet fröcskölt bele az éjszakába. Az elzuhanó gyilkos vére keveredett az áldozataival. A vándor az idegen dimenziókon sikeresen átkelő, füstölgő fegyverét markolva beleolvadt az éjszakába. Csak egy újabb állomás, nem a cél. Hogy honnan indult? Nem tudható. És hogy hol jött át? Íme:

A hasítékok mögött, a jégen túl félhomályos termek tárulnak fel, az őskor rituális alaprajzai, egész katakombák, melyek elmerültek a felejtés csendes öbleiben. A furcsa ellenfényben leülepedett por és évszázados pókhálók mozdulatlan lebegése eltünteti a körvonalakat. Eltűnnek a részletek, nem lehet többé felismerni, mi micsoda valójában. A visszhangzó folyosók és termek bonyolult mintázata ennek a világnak a szimmetriája. A pokol összhangzatana? Nem a mennyországé, hisz azt nem a falak mögötti tartományokba helyezik a filozófusok. A pokol előszobája(?), a dimenziószakadékok közti pillanat.

A múltba merült különös dolgok raktára, ahol az álmok logikátlansága lappangó mechanizmus, mely leülepedíti a bizarr és asszociatív gondolatok felejtésre ítélt részeit, megvalósítva őket ezáltal. Miután a gondolati képek testet öltöttek ebben a különös világban, egymásra halmozódva a sarkokban belepí, elfedi mindet a por. Szürkén, összemosódva hevernek a múlt termeiben. Utazó, vigyázz, ne bolygasd nyugalmukat...

Jégcsapok csilingelése a ködben. Penge szél. A távoli morajlás nyugtalanító utórezgése. Jég, sár, romok. Ez a hely kötődik a háború ősi tébolyához. Gonosz árnyak sziszegnek, kísértetként suhanva a szétlőtt épületek maradványai közt. Torkolattüzek villannak, holttestek fagyottan az árokban. Egy lelőtt repülőgép roncsaiból füst száll. A füst élmi látszik, formát ölt: eleven, sugárzó, élő képkép.

A mester: új korok, új köntös, régi üzenet...

Az arc változik, a lényeg marad.

Ha látjátok csúfságom: undorodtok.

Ha látjátok szépségem: leborultok.

Ha látjátok eröm: behódoltok. A feledés testté válik, a fényből és árnyékból. Az örökké tartó korok és birodalmak kísértetei: a rettegésbe öltözött erő megmutatja, feltárja a szakadékokat. Az erőzítő erotikája, a gyarló gének emlékeztetése utáni meztelen ál-

lapot. Érzékfeletti érzékelés, a megismerhetetlen, távoli tartományok lenyomatainak rétegei, mint az évmilliók üledékei; leülepednek a tudatban, az ősi mélységekben, azokban a rétegekben, melyek az elmúlt korok isteneinek arcmásait őrzik a porviharok alá temetve. A szertefoszló, szubjektív miazmákon túl, az éles felületekkel csillogó igazságok. Homályos, hosszú folyosók időtlen hangulatai. Vágyak, indulatok töredékei. Árnyak vetülnek a tények néhez szikláira, irracionális sejtelmek kísérteterei. A jövőben égő múlt álmai, a kollektív tudat örök labirintusában. Túlhan felragyognak a csillagok. A csillagok túl pedig a dermesztő örök sötétség, a kozmosz kegyetlen, üres pusztasága. Zsibbadt üresség...

A csillagtalan örök sötétség mozdulatlan évezredek. A hideg gázködök lassuló terjedése a korszakkal ezelőtt lejátszódott kozmikus katasztrófa nyomán. Finom, hideg por. A halálos sugárzás néma üvöltése. A áthatolhatatlan távolságok szakadécai. Parttalan mélységek elfeledett, soha fel nem fedezett térségeinek üressége. Az idő itt értelmét veszíti: a múlt a jelen, a jelen a jövő. Rezdülések a mélyúrben: egybeesések, áttételek rejtett összefonódásaiból megszülető törvényszerűségek. Nincs aki lemérje az anyagtalan absztrakciókat. Néma jelek az évmilliókból, a végső sikoly visszhangjai, melyet érző lény vagy széthulló anyag hallat a vég pillanatában. A semmibe hullott üzenetek: kétségbeesettek, reménykedők, tárgyilagosak. Örökké bolyonganak a mélyben. A kozmikus terror pusztaságaiban. Ez a mélylélektan, a végső megismerés előtti pillanat lenyomata. A pillanaté, melyet a sokk és az iszonyat követ, a dolgokon túli dolgok világatlan fénye. Az ősi tudás gyötrelme. A halál végső értelme, végső értelmetlensége. Menekülés a gyarlóságba. Élet a halálba, halál az életbe...

2) A démoni üresség zsibbadt érintése az emberi civilizáción.

...midőn a mélyúr kiokádja magából az évezredek fekete jéghegyeket, melyekbe szentségtelen, szunynyadó dolgok fagytak, a földön ismét az örület és a rettegés lesz úrrá.

Az űr jéghideg borostyánba fagyott évmillióiban a csillagok pislákoló - hűlő parazsak csupán: szuroonyok villannak a fagyban, a betonkeményre fagyott lövészárkok halálútvesztőiben. Hűlt szívű, mocskos katonák elfehéredett kézzel szorítják puskáikat a rohamra várva a harctér szörnyű csendjében. Valami történik a valósággal...

A káosz ősi figyelője rettenetes mosollyal szemléli művét, ahogy törött, szurokfekete gránitrónusához odafagyva sodródik a kozmosz feneketlen mélységeiben: az agyonlöttek odarothadnak a földhöz a tavaszi napfényben. Testnedveiktől fekete, bűzlő föld még őrzi a körvonalakat a napon aszalódva. A lemészároltak kapukat nyitnak, életerejük robbanásig tölti az energiavonalakat, a valóság szövete felbomlik. Valami felénk nyúl a sötét, örvénylő porköd mélyéről. Mindenféle értelmezési kísérlet: meddő önámítás, csalóka fantomok kergetése a gyarlóság képzelet szülte birodalmában.

Hiperúr: a meg nem született valóságok ellentmondásaiban feszülő, vonagló nullpont, nem létező távolságok, pillanatév századok, örökké tartó korszakok, alternatív világok önmagába visszatérő végételenje.

Elmerülve a hiperúr tébolyában, a végső megismerés sokkja kijózanít, az anyag csalóka árnyképe szertefoszlik, a sejtett dolgokon túli dolgok valóságá válnak. Az ősi tudás oly döbbenetes, félelmet kel-tő, és a gyötrelmes igazságok áradata oly iszonytató, hogy menekülni kell. A kozmikus terror hideg fu-vallata úgy lobogtatja az emberi aurát, mint a kereszthuzat a gyertya lángját. A fenyegetettség szürke érzése masszát képez az agyban, a nyirokrendszeren át lecsorog a gyomorig, hol görcskásává dermed a sejtetem.

Ködarcok: a dimenziók közötti szakadékok felett úszó fekete ősi füst, csak a szemük él: a jégpupillák sugarai perzselnek.

A rettegés a csillagok közti éjszakában lappang, a zsibbadt vákuumban üvöltöző távoli napok hangzavarát burokbá zárja a csend.

A tudat kétségbeesve alábukik a kvazárok és fekete lyukak fortyogó poklába, hol a tér összegyűródik, az idő megfagy, a pillanat örök, megismeri a megismerhető legnagyobb igazságot, aztán megszületik újra az anyag illékony kötésében. Megszületik tisztán, fehéren és üresen, mint a frissen mosott lepedő a tavaszi nap fényében.

3) A katona, aki megszületett...

Előtte holdbéli táj, mérgező felhők. A gázálarc üvege bepárasodott, kínlódva erőltette a szemét, hogy lásson valamit. Amikor végre sikerült szétnéznie, azt kívánta, bár ne tette volna. A rémület megbénította, maga alá temette. A dermedt, szétszagga-tott tájon tüzek gyúltak, a pokol tüzei. Apokaliptikus vízió bontakozott ki a szeme előtt. A halál csukaszürke egyenruhában jött, kísértetlovakon, való-szerűtlenül éles szisszenések és a fegyverropogás démoni csontzenéje közepette. A vegyvédelmi felszerelés állaton, emberen rémálomszerű formát adott a támadóknak. Ahogy kibontakoztak a sűrű gázfelhőkből, szuroonyok csillantak. A lángszórók tüze a pokol tüzét idézte elnyújtott sístergéssel a harctér hangzavarában. Égő gázálarcok, égő hús, ordító, elbukó lángoszlopok. A francia tudta, hogy itt a vég, a háta beleborsózott, ahogy egy jeges kéz simított végig gyöngyöző homlokán. Döbbenet nézte a támadókat, ahogy jöttek megállíthatatlanul előre, az emberek sorra estek el. Fuldokló menekülés. A német lángszórósok közeledtek. Hirtelen hőség vetet körül, s lecsapott reá a könyörtelen fájdalom...

...az iszonyat üzte a mélyben, őrjöngve menekült mindaz elöl, amit tudott. A szörnyű fájdalom és a sokkoló felismerés üzte. Kényszeresen menekült a zúgó csendben. Az univerzum végtelen lüktető fájdalomában áttetsző, híg örvény ragadta el, mely megsűrűsödve húzta, csak húzta befelé magába. Zuhant, zuhant valahová, érezte a mámort és a kötést, mely hirtelen behatárolta, és megbéklyózta. Üvöltött, amikor a levegő a tüdejébe tódult. A félelem és a síkos hideg lúdbőröztette. A fejét hátrahajtva üvöltött. Üresség hullt reá, elhallgatott. De csak egy pillanatra, mert aztán a teste görcsbe rándult a lángszóró tü-zének emlékére. Ismét ordítani kezdett, zihálva nézett körül. A húsába maró tűz emléke is eltűnt. Béke szállt reá. Az újszülött mohón szopni kezdte anyja emlőjét. A világ egyre barátságosabbnak tűnt.

Túri András

A bestia

Ősidőktől fogva félünk a számunkra idegen helyektől, az ismeretlentől. Mégis vannak azonban, akik félelmüket legyőzve meghódítják az ismeretlent. Vannak félelmet nem ismerő, sőt, az életet könnyedén vevő teremtmények is, akik nevetve teszik magukat túl a nehézségeken.

...Félhomály... Sűrű erdő... Lágy, apró szemű, mindent eláztató eső... alig átlátható párákód... Éjszakai ragadozók távoli, utolsó, gyötrelmes üvöltése... És még valami. Valahol a közelben egy vékony, elhalt gally határozottan elreccsen, majd néhány gyors szívdobbanással később a szemben lévő bozót megzörren... és már ott is volt.

A vad ellenállhatatlan erővel vágódott ki a sűrűből; egy átlagos ember a sorsára és a torkára már keresztet is vethetett volna... ám a fenevadat ezúttal cserbenhagyta eddig tökéletesen működő vadászösztöne. Az utolsó pillanatig nem sejtette, hogy a „préda” ezúttal még nála is veszedelmesebb...

Először akkor döbbsent meg, mikor iszonytató karmai, melyeken még ott száradt előző áldozatának vére, akadálytalanul süvítettek keresztül a préda(?) torkán. Csodálkozni akkor kezdett, mikor karmait mancsa, majd mindkét mellső lába is követte. A rémületet pedig már nem érthette meg. Döbbsent ámulattal vette tudomásul, hogy egész testével átrepült a... valamin, melyhez hasonlóval eddig még nem találkozott; és ezzel a hatalmas lendülettel beleszárguldott a Valami mögött ásító verembe, melynek aljában nyolc, hegyesre faragott, hosszú farkaró meredezett a csillagos égre...

A rudak közül fél tucat, halálos sebet ejtve, könnyedén járta át a vad testét. Halott volt, mielőtt földet ért volna.

A különös lény szemei hirtelen felizzottak, mintegy a győzelem feletti örömeiben, majd lassan egész testében kezdett halványodni, egyre átetszőbbé válva. Ha a vad ilyen állapotban látta volna meg, hát minden bizonnyal kétszer is meg gondolta volna, hogy támadjon-e, vagy inkább inaszakadtából meneküljön!

Az alakon keresztül egyre tisztábban láthatóvá váltak a környező növények, ám ez őt szemmel láthatóan nem zavarta.

Aztán két dolog történt egyszerre. A lény egy halk pukkanás kíséretében eltűnt, a fák közül pedig egy apró gnóm férfi lépett elő. Vigyorogva sétált a veremhez, melynek mélyén az alakváltó szörnyeteg többszörösen átluggatott teteme kezdett merevedni, majd ahhoz a helyhez lépett, hol a szellemtestű lény vált semmivé.

- Ma igazán jó szolgálatot tettél nekem, kedves Leopold! A falubeliek el lesznek ragadtatva, hogy megszabadítottam őket ettől a gyilkos szörnyetegtől! Pedig hát... - ennél a szónál a gnóm lassan lehajolt - ...igazán nem volt nehéz dolgom... - keze az aljnövényzetből lassan felemelt egy kis szobrocskát, mely a megszólalásig hasonlított az iménti „szellem-lényre”, s melyen még mindig ide-oda cikáztak a minden valószínűség szerint hihetetlenül erős mágia kisülései.

- De ne legyen a nevem Zsebes Poszkó, ha ezt rajtam kívül bárki valaha is megtudja!

Anonymus Chynewa

Sigynnae

Beteg a Bolygó

Beteg a Bolygónk,
már nem sokáig húzza!
Minden ember
Egymást nyúzza!
Ha megszületnek
Megint újra, vergődnek
Egy poros kútba.
A vallás tényleg
Történelem,
Tévhit, hogy a
Test egy Velem!

Beteg bolygón kavalkád,
Nincs itt szavad, szaladj már!
Alkoholista, drogos emberek,
Háború és vegyi fegyverek!

Anyagi világban,
Ideiglenes öröm,
Átmegy Rajtad, mint
Golyó a csövön,
Lehúz Téged,
a föld mélyére!

Beteg a Bolygó!
Hol rossz, hol jó!
Beteg a Bolygó!

Imi Ramone

ODAÁT

Vajn van-e élet a halál után, és ha igen, akkor milyen? Visszatérhetünk-e az életbe, folytatva azt, amit elkezdtünk? Jóvá tehetjük-e azt, amit elrontottunk, befejezhetjük-e, amit nem sikerült véghezvinnünk?

Zúgó fejfájással ébredt, nem tudta hol. Megmozdulni nem volt még kedve. Kinyitotta a szemét. A fehérre meszelt plafont látta meg először, majd körbefordította a fejét, s fehér falat, bolyhos faliszőnyeget látott az ágya mellett. A másik oldalon egy kisebb szoba körvonalai rajzolódott ki. Még elég homályosan látott. A fejétől jobbra lévő ablakból meredeken, szikrázóan sütött be a hirtelen nap. Képek villantak fel gyors egymásutánban előtte. Egy hatalmas fekete madár - talán holló -, egy csúcsos süveges, köpönyeges férfi, egy falu különös szerzetekkel és furcsa házakkal, egy erdő, amelyben tűzvész tombol, ismét a madár, majd az égő falu. Kidugta lábát a puha takaró alól, és valami lábbelit keresett, miközben az ágy szélére ült. Talált egy kényelmes papucsot, belebújt és felkelt. Most már tisztán látta a kis szobát, amiben néhány kényelmesnek tűnő bútor foglalt helyet. Kinézett az ablakon, de visszahőkölt a látványtól. Néhány méterrel alatta felhők úsztak, s a tiszta kék ég végtelenje terült el a szeme előtt. Valaki kopogtatott az ajtón, de meg sem várva a választ, benyitott.

- Jó reggelt, jó reggelt, a hirtelen nap felkelt!

Ertetlenül meredt az idélen mondókát kiabálóra. Elyögött egy erőtlen „jó reggelt”, s várt. A nyeszett kis alak intett, megfordult s elindult az ajtó mögött lévő hosszanti folyosón. Ő követte, s az kinyitott előtte egy ajtót, ahonnan gőz gomolygott ki.

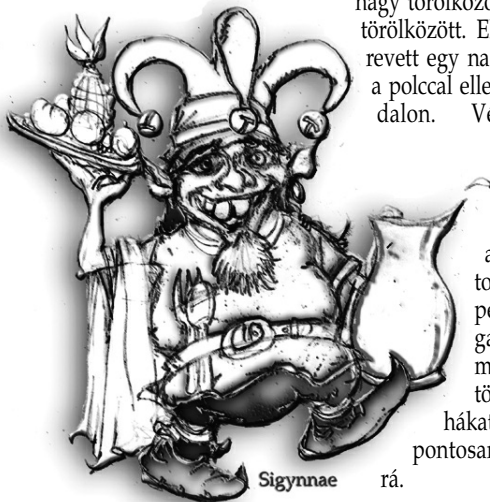
- A fürdő kész, a kosz elveszi! - kiabálta ismét vékony hangján.

Belépett a gőzbe és becsukta maga mögött az ajtót. Nem dézsát talált, mint várta, hanem valamilyen kőből faragott, fényesre csiszolt kádat, teli vízzel. Levetette hálóköntösét, végignézett magán, elismerően morgott valamit, majd beledugta kezét a vízbe. Épp megfelelőnek találta, így hát belemerült. Jóleső érzés volt, ahogyan a víz körbefolyta testét. Talált egy szappant, egy tengeri szivacsot, és alaposan megmosakodott. Közben meglátott egy tégelyt, amelynek a felirata "Haj" azt engedte sejtetni, hogy annak tisztítására való, így megmosta hosszú, fekete haját is. Mire végzett, a kis alak ismét felbukkant.

- Tiszta ruha, tiszta test! Tiszta lélek, ne feledd! - kiabálta, s hangját felerősítette a fürdő.

Felszisszent az éles hangok hallatán, s közben önkéntelenül is eltakarta testének intim részeit. A kis alak felakasztotta egy falon lévő fogásra a ruhát, amit hozott, majd elment. Ő pár percig még áztatta magát a kádban, majd kiszállt, a fali polcra leemelt egy nagy törölközőt, s megtörölközött. Ekkor észrevett egy nagy tükröt a polccal ellenkező oldalon. Végignézte

benne magát. Tetszett neki, amit látott. Odalépett a fogashoz, s magára öltötte a ruhákat, melyek pontosan illettek

Sigynnae rá.

Kilépett a folyosóra, s tanácstalanul tekintett körbe, de a kis alak felbukkant előtte.

- Finom étel erőt ad, reggeli van jó adag! - kurjongatta, miközben intett egyet, s elindult a folyosón a szobájával ellentétes irányba.

A folyosó végéről boltíves fény áradt, s mikor odaértek, egy nagy terembe léptek át a boltív alatt. Szemközt hatalmas ablakok nyújtottak csodálatos, de egyben félelmetes látványt is az előttük úszó felhőkkel. Egy galérián álltak, melynek két oldalán lépcső vitt le, hol terített asztalok sorakoztak. Lesétáltak a lépcsőn, és az átellenes sarokba mentek. A kis alak kihúzta a széket, miközben ismét strófézni kezdett.

- Jó étvágyat, nagy lúdlábat, ital is lesz, de az várhat! - majd besurrant egy ajtón.

Leült a terített asztalhoz, s épp hogy enni kezdett, ismét feltűnt a kis alak, ám ezúttal nem egyedül. Egy robosztus, halványbarna bőrű figura követte. Egy közeli asztalhoz ültette, s neki is hasonló versikével kívánt jó étvágyat. Ezután szinte percenként jött a kis alak, s mindig követte valaki. Másodjára egy magas, nyúlánk, kék bőrű férfi, majd egy napbarnított izomkolosszus, azután egy aranyhajú, ezüstbőrű nő, kicsivel később két apró teremű, fekete lény, és végül egy ősz, hosszú szakállú, csúcsos süvegű alak. Mindet leültette szépen sorjában, mondott egy-egy versikét, s magukra hagyta őket. A hosszú szakállú úgy tűnt, már jártas az itteni szokásokban, s nyugodtan, másokról tudomást sem véve kezdett neki bőséges reggelijének. A többiek ekkor mertek csak az előttük lévő ételhez nyúlni. Miután mind befejezték, láthatóan izgatottak voltak, s szorongva kémelelték a másikat, de nem mertek sem megmozdulni, sem megszólalni. A feszült csendet a kis alak újabb kurjongatása törte meg.

- Egészségre inni jó, ha nincs már harapnivaló! - jelent meg egy boltív alatt, kezében tálcat egyensúlyozva, melyen nyolc pohár koccant egymásnak. A poharak teli voltak bordó színű itallal. Finom volt, látszott, hogy mindenkinek ízlett. Kissé édes, hús íze volt, s mintha erőt, bátorságot öntött volna beléjük. Barátságosabbá vált a légkör, s ha nem jelenik meg ismét a kis alak újabb strófát szajkózva, még az is előfordulhatott volna, hogy beszédbe elegyednek egymással.

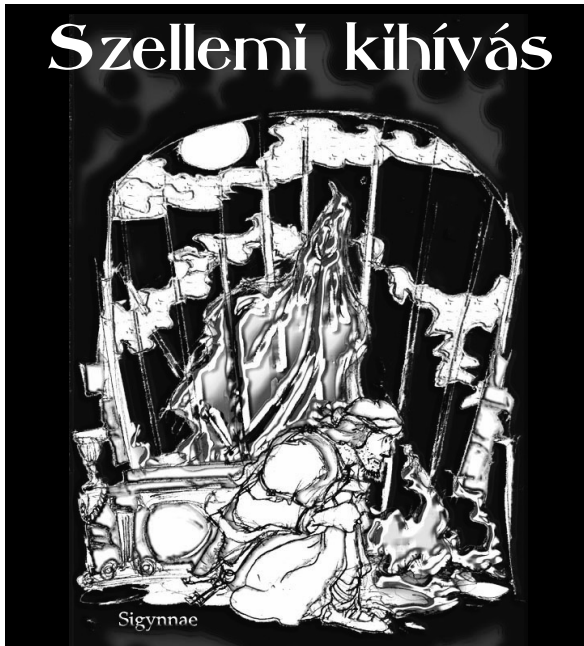
- Itt a Gazda, itt az Úr, húzd meg magad, mint a nyúl! Ő szól hozzád maga, hallatsszék hát az Ő Hangja.

- Imé, hát itt vagytok mind. Hősök, akiket tisztelnek s szeretnek világukon. Fontos, meghatározó személyiségek, kik tetteikkel beirtátok magatok történelmetekbe. Különböző helyekről jöttetek, célotok mégis egy. Segíteni a rászorulókon, bajbajutottakon akár a saját károtok, néha életetek árán. Ezért is vagytok most itt. Mindannyian feláldoztatok magatokat egy ügyért. Valamint azért is, hogy megerősödjetek, mert új esélyt kaptatok. Befejezhetitek a küldetésüket, és folytathatjátok eddigi életetek, még több jót cselekedve, amíg békében, öregségben el nem hunytok. Legyen hát!

A nő a kardja után nyúlt. Nem tudta, mi történt, de mintha egy pillanatra elvesztette volna eszméletét. A gonosz gyík épp megfordult. A harcos kapott az alkalmon, és széleseben felszaladt a hátán, majd egy suhintással lemetszette a fejét. Győzött. A hatalmas, éjfekete holló elismerően káromgott: „A falu megmenekült.”

Jimmy Cartwright

Szellemi kihívás

Giufraym egy utolsó óriási ugrással átvetődött a kápolna küszöbe felett, aztán ugyanazzal a lendülettel megtaszította maga mögött a vastag tölgyfaszárnyat. A félelem megsokszorozta erejét, és az ajtó hatalmas dörrenéssel bevágódott. Majdnem pörül járt az imént. Ha csak egy pillanattal is később veszi észre a kísértetet...

Pedig milyen jól indult az este: elég hamar megtalálta a Cavra's család kriptáját, és a vasalt kapuval nem kellett sokat vesződni, gyerekjátéknak tűnt kifosztani a kápolnát.

Csak hogy nem számolt a késői órával. Holott már a taknyos kölykök is tudják, hogy éjfél után kakaskukorékolásig nem tanácsos a temetőbe merészkedni, mert olyankor az a túlvilági lények birodalma.

Nekidőlt háttal a biztonságot jelentő deszkáknak, és zilálva szedte a levegőt. Az ajtó másik oldaláról csalódott morgás és idegborzoló kaparászás hallatszott. Am Giufraym tudta, hogy a megszentelt épületben nem árthat neki az éjszaka gonosz teremtménye. Itt nem forog veszélyben az élete. Legalábbis hajnalig, mert akkor már jobban kell tartania a földekre igyekvő emberektől. Ha felfedezik, hogy ellopta az ereklyét, talán ott helyben a vasvillájukra tűzik.

Szép kis pácba került! Most aztán törheti a fejét a megoldáson. Választhat a vére áhító lidérc és a feldühödött parasztok között. Lázasan járt az agya, míg sorra vette az esélyeit.

Bármilyen bizarnak is találta, nem tehetett mást: az istenéhez fohászott segítségért. S éppen ahhoz imádkozni, akinek nem sokkal korábban gyalázta meg a kegyhelyét, felért egy valóságos blaszfémiaival.

A fáradságos agytorna teljesen kimerítette, s félő volt, ha eltompul a figyelme, a kísértet megpróbál hatni a tudatára. Tisztában volt azzal, hogy a lidérc képes lenne bűbáj alá vonni. Mint akarat nélküli báb, úgy sétálna ki akkor az éjféle temetőbe. Egyenesen a rém karmai közé.

Már-már azon volt, hogy olyat tegyen, amit eddig még soha: cserébe az életéért kész lett volna megfogadni, hogy felhagy bűnös életmódjával.

Persze valahol, a lelke mélyén azért gyanította, hogy úgy sem tartaná be az ígérteit. Ennyi vétek után, mit számít még egy kis szőszegés?

Kis híján elmosolyodott a képtelen gondolatra.

S akkor bekövetkezett az, amitől a legjobban rettegett. Kint-ről felhangzott a prédára éhes szellem pokoli kegyetlenséggel átitatott, s ugyanakkor mégis ellenállhatatlan hangja:

- Gyere ki, te gyáva!

Tim Shaw

Élvezz!

Nézzed a filmeket!
Élvezd az ízeket!
Pusztítsd a mámor!
Az óra visszszámol!
Hajszold Vágyaid!
Hazug Álmaid!
Szerencse Számaid!
Pusztítsd a Földet!
A kisebbet bátran,
Öld meg!
Robotolj, Melózzál!
Bulizz, Csajozzál!
Nyomjad a drogokat!
Ne Értsd a dolgokat!

Ugorj a mélybe,
A virtuális térbe,
Ahol minden, csak álom.
Mí a fontos?
Szex, alkohol és a Párod!

Élvezz, Ne Kérdezz, Élvezz!
Élvezz, így szép les, Élvezz!

Imi Ramone

Ragyogás

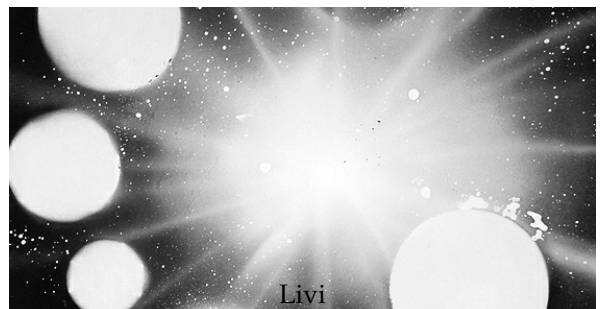
Hegyormon fenn, magas szírtén
Jár a vándor a napfényben
Lépte tapodja a lét porát
És hallgatja a szelek szavát

Túl-on-túl a horizonton
Túl végzetten, túl a sorson
Látja most a keserű véget
A végtelen sötétséget

Másnap reggel a Nap felkel
Meleg szívvel, szeretettel
És a vándor erre jár
Míg az éj ismét leszáll

Az éj leple alatt álma
Száll most csendben tájról tájra
És lelkében mélyre ás
Ósi, fénylő ragyog

Lord Faustus

Livi

A Fekete Lovas

Éjszín várnak dühös Úrnője, kinek parancsát százan lesik,
Kinek egyetlen pillantását, dobott csókját kérők ezrei keresik.
De ő mára vágyik, nem szédíti tucat szolgál, hősszerelmes lovagok,
Nem érdeklik szépséges rózsák, drága kelmék, aranylánc-fonatok.

Egyre vágyik forrongó szíve, csak egy nyugtathatja meg lelkét,
Ha kitöltheti bosszúját, s elveheti hűtlen, csalárd Kedvese életét.
S, hogy elérje a megnyugvását, szabadon engedi túlvilági szolgáját,
A sátán lelkű Fekete Lovast, a hatalmának pokoli forrását.

A parancs szóttan, s az engedelmisség béklyói megfeszülnek csendben,
S menekülni már hasztalan, a préda szabad, és balgán tehetetlen.
A Lovas, pedig eszetlen vágat, ösztön és mágia irányítja lépteit,
Szüntelen halad, nem fárad, hisz a halál rég elvette tőle az érzéseit.

S jaj neked hazug, csaló Kedves, ki gyenge, beteg szívet összetörtél,
Jaj neked, mert álnok módon hamisan esküdtél, hűtlen ígéreteket kötöttél,
A szíved könnyen adtad, hogy aztán gyorsan vissza is vehesd,
Majd áruló módon a hitvány Másikat az átkozott hitveseddé tehesd.

Az Úrnő egyre csak vár, veszett vére lázban, várja, hogy jöjjön a bosszú,
Azt akarja, hogy a hitszegő férfi halála legyen fájdalmas és hosszú.
A Lovas, pedig elérte áldozatát, hiába is szaladt gyáva sikítással,
Utolérte, s kardjával lesújt, a férfi eldől fájdalmas kiáltással.

Ugyanebben a pillanatban, mikor az ifjút a Lovas képében elérte a végzet,
Az Úrnő lélegzete megszakadt, s szívébe vérző, halálos seb égett.
Ugyanabban a percben haltak meg, egyszerre hunyt ki szemükből az élet,
Az Úrnő és csalárd Kedvese meséjének így vetette a bosszú keserű véget.

Kira

Don Quijote

Zöldkarmúvá vált magány
Hasadt elme s fájdalom
Rájössz: mi föléd magaslik
Nem óriás - csak szélmalom

De már nem menekülhetsz
Tudod, a gonosz varázsló
Dulcineád is elrabolta
Rajtad nevet a gaz áruló

Ne törődj vele, bátor lovag
Hisz felvetted vele a harcot
S bár száz csata sebezte kezéd
Keményítsd meg szíved s arcod

Te vagy, ki tudja: csaló a látszat
Mögötte rejlik az igazság
Szélmalom akár vagy kolosszus
Mindkettő lehet valóság

Emeld fel hát csorba kardod
Csapd le sisakod rostélyát
És küzdj tovább a mágus ellen
Küldjön bár forgószelet reád

Fennmarad majd dicső neved:
La Mancha lovagja bátor hős volt
Oroszláné volt a szíve
S mindig igaz ügyért harcolt

Kósza

Háborúk és csalódások

A színlelés hatalma

A tükörben bámultam magam. Az estélyig - melyet szeretett királyunk harminchatodik születésnapja alkalmából tartunk -, még van időm. Most szállingóznak az első vendégek, megvannak nélkülem.

Nagyot sóhajtok, tekintetem az előttem lévő képre kalandozik, amin drága férjem, fiam és én vagyok. Szeretteim valahol a birodalom másik részében csatáznak a szomszédos barbár népekkel. Kezemet ökölbe szorítja a fájdalom, mikor arra gondolok, hogy az érkezők többségének szintén a háborúban lenne a helye, de ők inkább italos kupát emelgetnek kard helyett, és asszonyokat győznek le agencyban, semmint hogy barbárokkal csatázzanak. Pojácák. Értetek is harcol most ott valahol kedvesem és sarjam, pedig nem érdemlitek meg. Férfinek mondjátok magatokat, de a férfias dolgot másra hagyjátok. Ők pedig nem biztos, hogy túlélnek. A legutóbbi hírek eléggé aggasztóak voltak. Bele se merek gondolni, mit tennék ha... Nem. Ezt nem szabad. Most engeded be a házadba Tulnerun nemeseknek álcázott kigyóit, békáit és férgkeit. Nem láthatják meg rajtad a félszet.

Megráztam a fejem, ellazítottam kezeim, igazítottam egy aranyszőke tincsemen. Majd egy nagyobbfajta dobozért nyúltam, hogy gondosan kifessek magam.

Mire végeztem, zöldeskék szemem sokkalta hangsúlyosabb lett, kiemeltem, sőt megnagyobbítottam, miközben elhalványítottam a körülölelő egy-két, amúgy is halvány szarkalábat. Ajkaimat megnedvesítettem, hogy teltebbnek hasson. Végezetül magamra fújtam a mira szirmából készített fűszeres-friss, estélyekre tökéletes parfümöt.

Fölálltam és elindultam a nagyterem felé, ahol már megérkezett a vendégek többsége. Mulatozásuk zaja egyre erősebbnek hatott, ahogy haladtam felé a lépcsőn, arcomon legszebb mosolyommal, kedvenc tengerkék selyemruhában. Még a férjemtől kaptam nemrég...

Mielőtt beléphettem volna, lakájom lépett elé, enyhe meghajlással.

- Úrnőm, bocsásd meg, de mielőtt bemész, még egy vendéget fogadnod kell. Most jött a csatából, hírei vannak az Úrkról.

- Vezesd elé - mondtam hevesen. Ő bólintott, intett egy fiúnak - lehetett vagy tizenhét éves -, hogy előléphet a sötétből.

A küldönc háborúviseltnak látszott. Ezt mutatták a vágások a testén, az előregegett keze, a kiégett arckifejezés.

- Úrnőm - kezdte - most jövök a csatából. A király személyesen küldött, hogy közöljem önnek ezt a rettenetes hírt - itt egy kicsit meginogtam, az ajtóra tettem a kezem, támaszul. A fiú elhallgatott, sóhajtott, mielőtt újra kezdte volna. - Kedves fiát négy nappal ezelőtt foglyul ejtette az ellenség. Megpróbáltuk kiszabadítani, de kudarcba fulladt. És... már csak darabokban fogjuk visszakapni... Mindennap elküldenek egy testrészét - akadozva beszélt, az utolsó néhány szót csak suttogta. Én annyira meginogtam, hogy el is estem volna, ha nincs ott a drága lakáj és a két ajtónálló, akik elkaptak.

- Úrnőm! - szolt hozzám a lakáj. Intettem, hogy jól vagyok, a segítségükkel talpra álltam.

- És a férjem? - kérdeztem, örülve, hogy még képes vagyok normális hangon beszélni, mindamellett, hogy torkomat kaparja a sírás és a fájdalom-üvöltés.

A fiú egy pillanatra rám nézett, majd lehajtotta a fejét.

- Ő a három nappal ezelőtti csatában esett el - mondta alig hallhatóan. - Hajnalban váratlanul ütöttek rajtunk, nem készültünk rá. Egy kisebbfajta barbár csapat. A királyt akarták megölni. Megmentette őt. Az élete árán. A barbárok magukkal vitték őt is...

- Értem - suttogtam. Kezembe hajtottam a fejem, próbáltam feldolgozni a hallottakat. Amitől rettegtem, bekövetkezett. És én ahelyett, hogy gyászolnék, most még be kell mennem, meg kell tartanom ezt az estélyt.

Mikor felnéztem, láttam, a fiú is a sírás szélén áll.

- Andra! - szoltam a lakájnak. - Kérem, hívja a szobalányt és mondja meg neki, hogy gondoskodjon a fiúról. Kapjon enni és egy kényelmes szobát.

Most odafordultam a küldönchez:

- Kérem, maradjon az éjszaka, és majd holnap induljon vissza.

Megjött a szobalány.

- Érezze magát otthon - szoltam és az ajtó felé fordultam. Intettem az aggódó tekintetű ajtónállóknak.

- Úrnőm - szolt Andra. - Biztos meg akarja tartani? Az ön mostani állapotában...

Megráztam a fejem.

- Végig kell csinálnom.

Az ajtókat hangos nyikordulással tárták szét, és én sugárzó mosollyal léptem be a zsongó terembe. Udvariasan köszöntöttem mindenkit, ahogy illik, majd elvegyültem a tömegben. Éreztem, ahogy pillantások százai cikáznak rajtam végig, azt firkészve, mikor árulom el magam. Egy zavart tekintet, elkalandozó, vagy komor arc, lehervadó mosoly, bármi egyéb. De nem teszem meg nekik ezt a szívességet. Nem felejtkezek el magamról.

Akár mennyire is titkoljuk, próbáljuk mézbe, borba csomagolni, de kegyetlen világ ez, ahol dülnek a hatalmi harcok szinte minden percben. Nő nő között, férfi és férfi között, vagy nő férfi között. Ha meglátják rajtad, hogy sebezhető vagy, azonnal rád ugranak és mosolyogva, nevetve széttépnek, a lelkedbe, gyengédbe taposnak, átgázolnak rajtad, mert félnék tőled, mert alattad vannak, vagy mert egyszerűen férgek. Ha hatalmad van, ami megingott, akkor sem szabad mutatnod a gyengéd. Soha nem azok bántanak, akik feletted, vagy a te szinteden vannak, mindig csakis azok, akik alattad. Tehát mindenki itt ebben a teremben, egy, talán két kivétellel.

Itt kevés a rang, sőt, az csak ellened van, mert féltékenységet szül, főleg a nők körében. Hiába. Ilyenek vagyunk. Mindig kell egy rangsor, ami folyton változik, a helyedért küzdened kell, mindig és mindenkor, mert aki alád kerül, azon dolgozik, hogy föled kerüljön, aki fölötted van, az pedig azon fog munkálkodni, hogy feletted is maradjon.

Tehát ez az egész egy forrongó, lázongó háborúzás, ami soha nem fog véget érni.

Hangosan nyikordul az ajtó, egy nőt engedve be, udvarhölgyeivel. Megérkezett a királyné. Ekkor elhal a zene, elnémulnak a beszélgetések. Mindenki enyhe meghajlással köszönti Harmon úrnőt. Ő elegánsan fejet hajtvva üdvözlő minket. Tekintetünk összevillan, keserédesen elmosolyodunk. Mindketten tudjuk már a hírt. Amit, gyanítom, már más is hallott.

Hozzám sétál, barátókként üdvözlőjük egymást. A másoknak mi jelentjük azt a kevés, vagy inkább egyetlen kivételt, akiben feltétlenül megbízhat. Mindketten megvívjuk a magunk csatáit, amiben segítjük a másikat, de nem azért, mert ellenségek vagyunk. Itt nem az a szabály érvényesül, hogy az ellenséget közelebb tartjuk, mint a barátot. Két nő között ritka a feltétlen szeretet, ez szerencsére egy azok közül. És mi foggal-körömmel védjük is. Ezt persze nem néznék jó szemmel, tehát titokban tartjuk, és úgy teszünk, mintha ugyanaz a semmitmondó kapcsolat lenne közöttünk, mint mindenki mással.

Csatlakozik hozzánk még három ember. Két férfi és egy nő. Breadlin gróf fölényesen mosolyogva mutatja be újdonsült hitvesét, aki egy alig húszéves, rendkívül csinos lány. Megszéppenve hajt fel előttünk. Még nem fertőzte meg világunk mérge. A másik úr a bátyja. Mindkét grófnak a háborúban lenne most a helye. Nekik kellett volna meghalniuk! A söpredéknek... Ehelyett itt parádézhatnak előttünk, mutogatják azt a szerencsétlen csitrit, mint valami tárgyat. Hiába. A férfiak többsége egy nőtől lesz férfi. Mint ő is... Mint a bátyja is. Kislány, remélem nemcsak szép, de okos is vagy. Akkor az ujjaid köré csavarhatnád ezt a két... embert és azt tehetnél, amit csak akarnál.

- A kedves férjéről és fiáról van már hír? - kérdezte a gróf úr jókedvűen, érdeklődő hangnemben. A mosolya kedvesnek hatott, de a pillantása gyilkos és kutató. Tehát már tudja.

Kedvesen visszamosolyogok:

- Még semmi biztos. De akármit kapok, büszke leszek rájuk, hogy volt bennük annyi hűség és bátorság, hogy a király első hívó szavára mentek, hősiiesen végigharcolva az egész borzadályt. - Válaszomra a gróf úr mosolya egy pillanatra lehevadt. Tehát értette a célzást. Hiába kóstolgatsz, sose leszel olyan ügyes, hogy olyat mondj, ami miatt elárulhatom magam. Kevés vagy hozzám, még így is, hogy a gyengémre tapintottál.

Elfordultunk tőlük, jelezve, hogy nem kívánunk többet a társaságukban lenni.

Az este többi része nyugodtan telt. Királynőmmel csacsogtunk különböző társaságokban, támogattuk egymást, hogy gyilkosabb legyen egy-egy visszazólalás, viccesebbnek hasson egy másik, vagy pusztán alátámasztani egy megjegyzést. Ragyogtunk mindketten, holott a legszörnyűbb fájdalom mardosta lelkem. De ő ott volt mellettem és ez adott elég erőt, hogy végigcsináljam.

Sajnos nem tart minden örökké. A hajnal közeledtével már egyre több erőfeszítéssel kellett tartanom magam. Valósággal ujjongtam, az első vendégek távozásánál. Őket sorban követték a többiek, míg végül kiürült a terem. Harmon úrnő az elsők között távozott, ahogy mindig. Nehéz szívvel búcsúztunk, de mindez senkinek sem tűnt fel.

Mikor az utolsó ember is elment, én a szobámba

indultam. Gépiesen lépkedtem, szinte öntudatlanul. Már nem fegyelmeztem az arcom, a tartásom, amit észrevehető is volt. A fejem lekókad, a hátam meggörnyedt, kezeimet kecsтеленül lóbáltam magam mellett. A vállam néha megrándult a könnyezéséstől, de néma maradtam, a kihalt folyosó csak lépteim koppanását verte vissza.

Elértem szobámat. Beléptem, mögöttem halkán kattant a zár és én sírva, üvöltve elvágódtam a földön.

Aethra Cervarius

Hajnali eső

Vörösen izzik a templom tornya
Vérszínűn feszül rá égi vitorla
Nincsen a világon még egy ilyen hely
Hol denevérek így szállnak a széllel

Csillagos éjjelre hideg reggel jó
Kopog fejemen a hajnali eső

Repít a félelem éjből mába
Rohan a busz velem, farkas utána
Hátam mögött múltam, előttem sötét
Nem tudom, mi vár rám, tán az öröklét

Csillagos éjjelre hideg reggel jó
Kopog fejemen a hajnali eső

Havazott tisztáson áll a halál
Még nem látja léptem, de úgyis rám talál
Fekete a lepel: belé burkolom
Álomléptű lelkem magammal hozom

Csillagos éjjelre hideg reggel jó
Kopog fejemen a hajnali eső

Kósza

Monkey Man

Ha kígyó Lennék,
Marnálak Téged!
Ha denevér:
Szívnam a Véred!
Ha sas Lennék:
Szemed kaparnám,
Meg is Őlhetnélek:
Ha Akarnám!

Primitív Világban,
Primitíven Élünk,
Egy jó barátot is,
Halálra sértünk.

A Civilizáció mélyponton pihen,
Vonat, mi billeg a sínen!
Zsinór és bomba,
Lesüllyedünk egy olyan pontra,
Csak hogy szert Tegyük a hatalomra!

Imi Ramone

HIRAX, avagy: hácé nyújorkból

Ebben a hónapban egy régi, emlékezetes, és nagyon kedves muzsikát mutatok be, a tisztelt olvasóközönségnek. Szokásom, hogyha eszembe jut valami, kitérőt teszek, még ha nem is teljesen odaillesik. Erre most is fel lehet készülni... A zenekartól mindössze egy lemezt ismerek, az 1985-ös Raging Violence címűt. Tudomásom van róla, hogy létezik még ezen kívül is lemezők, nem is egy, ezeket azonban még nem hallottam teljesen, csak részleteket. De nagyon szeretném!!

A Raging Violence egy galuskaszaggató, csikorgó, PUNKOSAN-HC-TRASH elegy. Nekem az jött át, hogy a huszonegyedik században ez a muzsika a metal felé izmosodott. A zenét erőteljes gitáralapok és az együttes mikrofonfejű frontemberének sajátos énekstílusa uralja. Katon W. De Penna énekstílusa a következő: mintha énekelne, de csak mondja, mintha mondaná, de már éneklí! Több ismerősöm emészthetetlennek találta a HIRAX-ot, mégpedig elsősorban De Penna idegesítő produkciója miatt. Míg mások, például Sípos Sándor barátom, viszonylag hamar megszokta, és meg is kedvelte. Én is. Ez a felúton az éneklés meg a monologizálás közötti „vocal” különleges audió élményem maradt, asszem örökre. Védjegyévé vált a csapatnak. Az első találkozásom a HIRAX-al egy már régen megszűnt, szentesi lemezboltban, ami Lemezkuckó néven futott, történt. Ez a hely egy csoda volt! Itt aztán lehetett mindenféle izgalmas dolgot kapni: újságokat, műsoros kazettákat, no és persze bakelitlemezeket. Ez a nyolcvanas évek legközepe volt, frissen szerzett szakmával dolgozni kezdtem a Termál Tsz.-ben. Úgyhogy fizetőképes lettem. Fizukor mindig benéztem oda, mint az alkoholista a kocsmába. Több jelentős, „fontos hogy meglegyen” jellegű zenét szereztem ottan meg. Volt egy rendkívül humánus szolgáltatás is. Ugyanis, ha a vágott bakelitre nem tellett zseton, akkor lehetőség nyílt rá, hogy a „paraszt” felvetesse azt. Elekes László úr, a kicsi, de jelentékeny boltocskaja tulaj, az üzletben vásárolt kazikra csekély díjazás ellenében felpörgette a kiválasztott korongot. Nem kevés maradandó élményt gyűjtöttem be a zenét hallgatva, a borítók között tallózva. Na szóval oda belépve, Elekes Laci feje fölött, a falon pillantottam meg a borítót, s azonnal rabul ejtett. A tasak eleje: tojásszerű, véres arcok, valami kulimászbán. A legnagyobb üvölt, közben lézersugarak vagy lándzsák szaggatják. Mögötte teljesen kifacsarodva, inas karok, melyek lehet hogy hozzá tartoznak, vagy nem. Valami tüskés növény, a távolban rosszindulatú szemek figyelnek felhőszerűségekből. Van még ott egy fehér fénykör is, ami lehet a nap, de éppúgy lehet egy vialató lámpa. Tetszett! Elkértem és hosszasan tanulmányoztam, aztán felvettem egy TDK-ra...

Hát elsőre nagy pofon volt, az biztos, főleg De Penna miatt. Eltartott egy darabig mire megszerettem. Amikor aztán idáig eljutottam, felmerült bennem az igény a korongra is. Mivel rajtam kívül a kutya sem érdeklődött, a következő fizetésnapon könnyű győzelem volt. Az ára már nem emlékezem, de legalább 4-5 akkori százasa

került. Ne feledjük, a '80-as években ez még nagy pénz volt! Viszont akkoriban nem is volt olyan választék, mint manapság. A Lemezkuckóról faggatván, Lacitól megtudtam a nyitás és zárás dátumát. Ezek a következők: az üzlet 1985 nyarán, júliusban nyílt, és több mint két éven át, 1987 december 31-ig szolgált ki, az egyáltalán nem cuczalista orientáltóság zenei igényeket. A kor millióját felidézve ez igen nagy teljesítmény. Elmesélte azt is hogy milyen forrásokból szerezte a szenci zenének számító zenéket. Részben egyfajta cserekereskedelem révén, ami abból állt, hogy az akkori egyik szoci. domináns, a Jugoton (jugoszláv nyomású) lemezeit cserélte nyugati korongokra, például Budapesten, illetve a külföldön járt magánszemélyek által beszerzett lemezek jelentek meg a készletben. A kuckó hiányt pótol, hiszen egy vidéki kisvárosban nem lehetett még jugó lemezeket se kapni akkoriban, nem hogy New Yorkiakat! Ott láttam életemben először Metal Hammert, meg egy Qince becenevű ismerősömmel. A magyar kiadás még a kódos jövő reménytelensége volt csupán. Venni nem tudtam, mert nem volt olcsó. Ott nyalaztam át ezer meg egy Bravo pop újságot, német nyelven, mivel akkoriban még az sem jelent meg a mi nyelvünkön. Elsősorban a képes filmismertetőket böngésztem. Azt hiszem a HIRAX volt az első igazán kacskaringós mnyúzikom hóre keményedő korongon. Sipi barátomnak is megnyerte a tetszését a bakelit. Együtt hallgattuk, csemegéztünk rajta. Sőt, másokat is megpróbáltunk bevonni ebbe az élménybe a szomszédoknál. Elvittük egy közös barátunkhoz, akinek az egyik kedvenc csapata ez időtájt, az ACCEPT nevű „nyugatnémet” Heavy Metal banda volt. Mellesleg a Metal Heart című számuk néken is klasszis. Ő néhány szám után arra kért minket, hogy ne kelljen már végighallgatnia, nem hogy az egész lemezt, de még az A oldalt se! Mi adtuk az ártatlant, és csudálkoztunk: szerinted nem jó? Nekünk tetszik! A kazetta változat sem pihent, hiszen ekkoriban a kazettás magnók és a walkmanek számítotak a legmobilabb lejátszóknak. Felejthetetlen élményem, ahogy a mai Tesco helyén egykor elterülő baromfitelepen éjszakázva hallgatgatom. Mégpedig a TDK B oldalán tartózkodó, Hallow 's Eve nevű band, Tales of terror c. albumával, felváltva. Erről már referáltam, hogy milyen jó tud lenni egy ilyen zenei hatás hajnali 2 és 4 óra között. Egy kitérő jön most, ha már a megboldogult baromfitelepnél tartunk. Eszembe jutott egy másik ilyen eset is. Ez a motívum, az AC vilám DC együttes „Powerage” című anyaga volt, egy agyonhallgatott, 1980-as, olasz műsoros kazin. Ezt egy rokonomtól kaptam ajándékba. Ő előtte már megtúrászta az autómagnóban, aztán otffejettette a szélvédő alatt a napon. Majd nekem adta. Én elsőre utáltam, aztán megszerettem, és sokat nyüstöltem. Ehhez képest, nemrég, mikor digitalizáltattam, egy szuperül szóló CD lett belőle. Na szóval ezt a műsorozt egy alkalommal Bubori Jócó munkatársammal oda-vissza üvöltettük egész éjjel. Estétől reggelig. És nem untuk! Ha hiszi a kedves olvasó, ha nem, csak még jobban megszerettem a kikészít-díszít ezen lemezét. A helyzet: több ezer

szárnyas éjszakai etetése, itatása, hajnali dögszedéssel súlyosbitva, kedvez az ilyesminek. Csak tájékoztatásul közlöm azt a morbid részletet, hogy a betegeskedő jószágok általában a fűtéscsövekhez húzódtak, és ott pusztultak el. A csövek hőmérséklete a nagyon melegtől a forróig terjedt a hulladék termálvíz minőségétől függően. Az olvasóra bízom, hogy elképzelje az amúgy is bomlékony

A szerző korabeli rajza

csirketetem állapotát, hajnalban, a forró csó mellett! Ha tényleg léteznek kísértetek, akkor a Tescóban az asztrálsíkon mozdulni sem lehet a sok ezer ott elhullott kotkodács arc szellemétől! Na de vissza a HIRAX-hoz! Most szeretném felsorolni, a teljesség igénye nélkül -micsoda sablon!- a kedvenc HIRAX számainat. Tulajdonképpen mind tetszik, de néhány kiemelkedő következik: Demons-evil forces /Blitzkrieg air attack /Bombs of death / Raging violence / Executed / Destruction and terror / Bloodbath / Destroy. Gondolom a címek beszédesek, és nem szükséges a kommentár. A csapatot ezen az albumon a következő személyek alkotják: a lenyűgöző Katon W. De Penna- vocals, Scott Owen- guitar, Garry Monardo-bass, John Tabares-drums. A belső borítón természetesen mellékelik a dalok szövegét is. A zenekar nevével eleinte problémám akadt, mivel a logójukon a H betű felső szárai majdnem összeérnek. Emiatt a H-t könnyű A-nak nézni. Persze kiderült később, hogy ez tévedés, de addig buzgón Airaxoztam. Hogy ezzel nem lehettem egyedül, erre tudok egy példát is felidézni. Nagy Feró a rádiós műsorában, a „Garázs”-ban, leadott egyszer egy HIRAX számot. Egy számomra ismeretlen. Először nem is mondta be, hogy mi is lenne ez, ám De Pennát nem lehetett eltéveszteni. Aztán a szám vége felé többször is próbálkozott a névvel. Mondta mindennek: Airaxnak, Iraxnak, sőt még a HIRAX-ot is bedobta mentőötletként. Végül feladta, és beletörődve hozzátette: mindegy, a lényeg, hogy jól Ezzel teljesen egyetértettem. A Raging Violence jó pár évvel később szolgált még egy érdekességgel. Az albumon afféle „speciális effektus”-okként verbális hőzöngések hallhatók, melyek még tovább borzolják a kedves zeneélvező idegrendszerét. Az egész legeslegvégén egy különösen elborult zöngé zárja rövide az élményt. Teljesen értelmetlen zizinek tűnik, még anglisul is. Számomra is nyilvánvaló volt ez már anno is. Aztán több mint 10 esztendővel később, egyszer Kapitány öccse, Elmerik digitalizálta nekem a bakelitet. Ekkor figyelt fel erre a szösszenetre. Váratlan ötlettől vezérelve, számítógéppel lejátszotta visszafelé. Kiderült, hogy a handabanda értelmes szöveg! Akkor, ott gyorsan fordította nyersben, így aztán már volt fogalmam mire vélni az egészet. Azt mondta nekem, hogy a zenekar egy akkoriban divatos összeesküvés elméletre akarhatta felhívni a figyelmet. Arról szólott a fáma, hogy a reklámokba, a kép és a szöveg közé a másodperc tört részére, a tudatos megfigyelés számára nem érzékelhetően, becsmpésznek

manipulatív képeket és hangot! Ez egy titkos befolyásolási módszer. Lehet, hogy nem is akkora baromság ez? A cikk megírásának ötletekor, a végső fázisban, megkerestem a Kiss Bálint Ref.

Ált. Iskola fiatal, angolszakos tanárnőjét, Lőrinc Editet. Azzal a kéréssel fordultam hozzá: próbálja már meg kibogozni a kedves olvasóknak a HIRAX eme verbális gyöngyszemét. Szívesen elvált. Megkísérletem azért felkészíteni az élményre, mivel Kapitány öccse révén már volt sejtelmem róla, hogy nem egy vidám mondókát fog hallani. Az első meghallgatásra még nem fordított, de az arckifejezés amit vágott eléggé ékes szóló volt. A második nekifutásra közölte, hogy 3 értelmes mondatot ismer fel, azoknak egy részét nem bírja el a nyomda. Végül a nyomasztó hőzöngésből, többszöri meghallgatással ennyit hámozott ki: „Mi figyelünk téged, meg fogsz halni! Döglött sz...r vagy, meghalsz, elhagyod a világot! B...dj meg b... meg!” Ezen mély irodalmi struktúrával rendelkező szöveg további taglálása úgy érzem szükségtelen. Mivel is fejezhetném bé-abba? Leginkább azzal, hogy a fekete korong, amely a HIRAX muzsikáját rejt, ma is féltett kincsem. Bár már régen nincsen működőképes lemezjátszóm, de Elmerik megalkotta nekem CD-re, így el vagyok vele. Szívesen hallanék tőlük mást is. Úgy tudom, nem rég kiadtak egy új lemezt is. Na arra lennék még kíváncsi!

A HIRAX muzsikáját elég nehéz megfogni, szavakba önteni. Bevallom, ahogy hallgattam a régi és új számokat, néztem a videókat, egy kissé elbizonytalanodtam. Módosítottam az eredeti műfajdefiníció kísérletem. Már azon töprengtem, hogy újragondolom az egész HIRAX koncepciómat. Ebben a helyzetben aztán az segített, hogy ismét szemügyre vettem a belső borító képhalmazát. Az egyik kép egyértelműen, egy Felix Griffinnel, a DRI dobosával közösen készült fotó. Ez nyilvánvalóvá tette számomra, amit amúgy is érezek a „Raging...” hallgatása közben: a HIRAX indulása egy CROSSOVER-es millióban történt, és ez nyomot hagyott a zenén.

Az internyeten tallózgatva HIRAX ügyben, elvetődtem az official website-ukra. Itt sok minden található, képek, plakátok, meg minden. Le lehet tölteni pár számukat mp3-ban. De a legjobb az, hogy a lap alján, videoklip ajánló van. Ha rákattint a kedves olvasó, klasszikus és újabb HIRAX dillim-dallamokat csodálhat meg. Az új idők HIRAX muzsikája metalosabb, zúzósabb, de épp olyan zizizúzza, mint a régié. A videókat nézegetve megállapítottam: De Penna megöregedett, izmot is szedett fel, változni azonban nem változott úgyszólván semmit. Ő maga a HIRAX.

A HIRAX webcíme:
<http://www.blackdevilrecords.com/>

Túri András

Pénz nélkül gazdagon

- A téma adott. Tessék rá írni valamit!
- Jól van, no! Csak előbb tisztázzuk a fogalmakat, vagyis azon, hogy „pénz nélkül“, nincs mit tisztázni... Ellenben, mit jelent a gazdagon, vagy egyáltalán a gazdag kifejezés?
- Vagyono...
- Állj! Nem a szinonimákra vagyok kíváncsi. Magára a szó jelentésére. Sok pénzt is jelenthet, de ez most nem jön számításba, hisz úti a cím első felét: - Pénz nélkül...
- Mondjuk az eddigi írásod igen gazdag szóismétlésekben.
- Jópofa vagy! De nem is mondasz hülyeséget...
- Persze. Hisz én, te vagyok.
- Maradj most békén, mert megint elveszítem a fonalat! Milyen gazdagság létezik még? Annó, egy nevelőm azt mondta...
- Az enyém is volt!
- Jó, a miénk. De csend legyen! Szóval egy felnőtt, akinek rövid ideig a gondjaira voltam - voltunk - bízva, azt mondta: „Nincs nagyobb gazdagság a lelki gazdagságnál.“
- Egy másik „nevelő“ meg azt: „Boldogok a lelki szegények, mert övék...“
- Ne keverd össze a boldogságot a gazdagsággal! Vagy egy lenne a kettő? Meggondolandó. Még majd visszatérünk rá. Most a gazdagság fajtáit vesszük lajstromba.
- Megvan! Ötletekben gazdag!
- Igen. Azon kívül képzeletben, érzelmekben, időben...

- Időben? Olyan nincs is!
- De van! Időmilliomos. Bár nem feltétlen pozitív jelző. A sors fintora, hogy nekem soha nincs időm, pedig ezernyi dolgom lenne. Amikor meg éppen betegség, esetleg munkanélküliség miatt tétlenkedem, nincs kedvem semmihez. Az ezernyi elintéznivalóhoz sem.
- Most te kalandozol el...
- Gazdag baráti kör, gazdag kapcsolatok...
- Itt a gazdag jelzőként szerepel.
- Ne gyere a nyelvtannal, nem értesz hozzá. Akkor is folytatom! Olvastam valahol, hogy egy önerőből milliommossá lett üzletember azt nyilatkozta, elvehetik az összes pénzét, csak a kapcsolatait hagyják meg és egy éven belül újra gazdag lesz.
- Tapasztalatban.
- Tessék???
- Tapasztalatban is lehet valaki gazdag.
- Ja? Igen.
- Rájöttem! A gazdagság az az állapot, amikor valamiből az átlagnál többet birtokolsz. Ez lehet pozitív, de akár negatív dolog is.
- Egyenlő ez a boldogsággal?
- Van amikor igen. Személyfüggő.
- De hogy kötődök én a címhez?
- Mi.
- Mi mi?
- Azt akartad mondani, hogy kötődünk MI a címhez. Egyszerűen. Nincs egy árva vasunk sem. Elvitte a kezelés.
- De miben vagyunk MI gazdagok?
- Hát SZEMÉLYISÉGEKBEN...

Fuvalat

Stanislaw Lem: Mosógéptragédia

Ebben a kis remekművében Lem két mosógépgyáros kíméletlen konkurenciaharcát, és az ezt sikertelenül szabályozni próbáló törvényhozás groteszkjét adja az olvasónak. A mesélő Iljon Tinchy, akivel az úrban általában csupa vicces dolog történik, míg a földön, furcsa, olykor rémes esetek. A piacért folyó harc következtében a mosógépek egyre intelligensebbek, egyre emberszerűbbek lesznek, viszont egyre kevesebb ruhát lehet bennük kimosni. Ez odáig fajul, hogy immár házasságtörést is el lehet követni velük, sőt a gazdájuktól megszökött háztartási gépek bűnbándákba tömörülnek a maffia mintájára. A törvényi szabályozás próbál lépést tartani az eseményekkel, de a káosz egyre nő. Egy ember eközben az úr egy távoli pontján átépíti magát robottá, sok, illetve egy bolygó méretű robottá sokszorozza magát. Véget nem érő polémiát generál ezzel: Katody Matrass vajon élő ember még, vagy holt tárgy? Az egyik kedvencem, mikor a hatóság kétségbe vonja, hogy egy élő személy felépíthető élettelen részekből, azaz robotokból. Erre Matrass ügyvédje bemutat egy fizikusok által tett nyilatkozatot, mi szerint az emberi test atomokból áll, ezek pedig kétségtelenül élettelen alkotóelemek. A robotok jogaiért küzdő szervezet is a színre lép, közben a robotbűnözés egyre riasztóbb. Odáig fajul a helyzet, hogy tisztességes padlókeféző gép már nem teheti a kerekét az utcára este. A bűnbándák vagy elrabolják alkalmasint prostitúcióra kényszerítve, vagy mivel a kongresszus szigorú alkatrészkvótákat vezetett be, megtámadják és szétszedik. Pótalkatrészek. Amikor a bíróság előtt az egyik robot, hogy elkerülje a felelősségre vonást, szétszedi önmagát, törvénybe iktatják,

hogy a bűnöző elektronikus agyakat szét kell szedni és eladni ócskavasnak. A robotok cinkosai - nem egyszer emberek - felvásárolják és újra összerakják azokat. A befejezésben az erről tanácskozó kongresszuson minden küldöttről sorra kiderül, hogy gép. Végül egyedül az érdeklődőként jelen lévő Tinchy marad a teremben, miután minden embernek álcázott gépezetet eltávolítottak. Ez a groteszkje a mai napig nagy élmény, ha előveszem. Egyszerűen lenyűgöző, ahogy bemutatja a konzervatív jogalkotás tanácstalan téblábolását a viharos technikai fejlődés sodrában. Ez a történet mindig akkor ugrik be, amikor értesülök a mobiltelefonok legújabb generációinak szuper tulajdonságairól. Önkéntelenül felteszem magamban a kérdést: telefonálni még lehet velük?

A történet egy science fiction antológiában található, melynek a címe: Riadó a naprendszerben. Lemnek ebben a kötetben még egy története van, a „feltételes reflex“. Ez egy Pírxi história. Tekintve, hogy a kötet igen régen, 1965-ben jelent meg, így gyakorlatilag beszerezhetetlen. A tisztelt érdeklődő hamarabb tudja letölteni e-book-ként, az internetről.

Íme az egyik általam ismert lelőhely:
<http://t451.anyag.info/>

Túri András

